

RAY CELESTIN

ΦΟΝΙΚΟ ΣΟΥΙΝΓΚ

μετάφραση

Μαρία-Ρόζα Τραϊκόγλου

Για την Τζούλια

«Μέσα σε μια φρενίτιδα αγοραπωλησιών γης, η ακτή μεταμορφώθηκε κι έγινε εντελώς αγνώριστη. Κάθε καινούρια κατοικία, μεγαλύτερη και πιο επιβλητική από την προηγούμενη, κλέβει τη θέα των γειτονικών της σε ένα είδος αχαλίνωτου ανταγωνισμού... Οι εργολάβοι έχουν σκάψει με τις μπουλντόζες τους τη Σάντα Μόνικα, σε βαθμό που δεν επιδέχεται καμία ανάκαμψη... Από τη στιγμή που ο παράδεισος χάνεται, δεν γίνεται να ανακτηθεί ξανά».

ΛΟΡΕΝΣ ΚΛΑΡΚ ΠΑΟΥΕΛ,
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΡΙΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΤΗΣ ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑ, 1958

«Είναι μια γη που γεννάει τον πόθο... Αυτό που συνέβη εδώ, σε μεγαλύτερο σχεδόν βαθμό απ' όσο σε κάθε άλλη μεϊζονα πληθυσμιακή συγκέντρωση, είναι πως οι άνθρωποι ήρθαν στη Νότια Καλιφόρνια με σκοπό να αναλώσουν το περιβάλλον κι όχι να παραγάγουν από αυτό».

ΟΜΕΡ ΑΣΜΑΝ,
ΓΕΩΓΡΑΦΟΣ, 1959

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Μόνοι μαζί

Δεκέμβριος 1967

Los Angeles Times

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΕ ΤΗ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΣΤΑ ΔΥΤΙΚΑ

Τελική έκδοση Παρασκευής

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΙ, 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1967

80 ΣΕΛΙΔΕΣ, ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ, 10c

~

ΤΟΠΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

~

ΤΡΙΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ «ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΥ ΕΚΤΕΛΕΣΤΗ»

Νικ Θάκερι

Αστυνομικός ανταποκριτής

ΣΙΛΒΕΡ ΛΕΪΚ – Ένας άντρας βρέθηκε βάνουσα δολοφονημένος χθες το απόγευμα με τελετουργικό τρόπο, και η αστυνομία είπε πως ίσως υπάρχει σύνδεση με τους δύο προηγούμενους φόνους του «Νυχτερινού Εκτελεστή». Οι ντετέκτιβ της αστυνομίας του Λος Άντζελες ταυτοποίησαν το τελευταίο θύμα ως τον Άντονι Μπάτερφιλντ, 43 ετών, μηχανικό στο εργοστάσιο της Λόκχιντ. Το πτώμα ανακάλυψε ένας φίλος του θανόντος αργά το απόγευμα της Πέμπτης, στην οικία του θύματος.

Υπήρξαν αναφορές ότι το ίδιο σύμβολο του σταυρού, το οποίο εντοπίστηκε στις δύο προηγούμενες

δολοφονίες, βρέθηκε σχεδιασμένο πρόχειρα με κιωλία εντός της οικίας, παρότι οι αστυνομικοί στη σκηνή του εγκλήματος αρνήθηκαν να το επιβεβαιώσουν. Το μοναδικό σχόλιο που έκανε για την υπόθεση ο ντετέκτιβ Ρόμπερτ Μάρεϊ, της αστυνομίας του Λος Άντζελες, ήταν πως «ο φόνος δείχνει τελετουργικός, όπως οι προηγούμενοι». Στη συνέχεια, ωστόσο, απέφυγε να σχολιάσει τα ακριβή αίτια του θανάτου, εφόσον η νεκροψία εκκρεμεί.

Ο προσφάτως διορισμένος ιατροδικαστής της κομητείας, δόκτωρ Τόμας Τ. Νογκούτσι, κατέφθασε στη σκηνή του εγκλήματος νωρίς το απόγευμα. Αναχώρησε μία ώρα αργότερα, αρνούμενος να απαντήσει στις ερωτήσεις των συγκεντρωμένων δημοσιογράφων.

Μια συνοικία σε κατάσταση σοκ

Οι κάτοικοι της περιοχής έμειναν συγκεντρωμένοι στους αυλόγυρους των σπιτιών τους όλο το απόγευμα και μέχρι αργά τη νύχτα, παρακολουθώντας τις έρευνες της αστυνομίας στην οικία και στον κήπο του θύματος. Οι εικόνες θύμιζαν εκείνες των δύο προηγούμενων δολοφονιών, που σκόρπισαν τον τρόμο σε ολόκληρες συνοικίες, δημιουργώντας στους κατοίκους ανησυχία για την ασφάλειά τους. Παρότι η έρευνα βρίσκεται σε εξέλιξη από τον Οκτώβριο, δεν έχουν γίνει συλλήψεις, αν και η αστυνομία δήλωσε πως αναζητάει αρκετούς πιθανούς υπόπτους.

Στις προηγούμενες δολοφονίες δεν βρέθηκαν όπλα ή ναρκωτικά στη σκηνή του εγκλήματος, ούτε κι έλειπε κάτι, πράγμα που υποδηλώνει πως το κίνητρο δεν ήταν η κλοπή. Είναι ασαφές αν η τελευταία δολοφονία συμφωνεί με αυτό το μοτίβο.

Μέχρι στιγμής θύματα:

- 1) Μαρκ Μακνίλ, 28 ετών, γιατρός στο Γενικό Νοσοκομείο της κομητείας του Λος Άντζελες. Δολοφονήθηκε στην οικία του, στη Μανχάταν Μπιτς, στις 15 Οκτωβρίου.
- 2) Ντανιέλ Λάντρι, 23 ετών, ηθοποιός. Δολοφονήθηκε στο διαμέρισμά της, στο Δυτικό Χόλιγουντ, στις 22 Νοεμβρίου.
- 3) Άντονι Μπάτερφιλντ, 43 ετών, μηχανικός. Δολοφονήθηκε στην οικία του, στο Σίλβερ Λέικ, νωρίς το πρωί της Πέμπτης, 14 Δεκεμβρίου.

Ζήτημα δικαιοδοσίας

Αυτή η τελευταία δολοφονία ανεβάζει τον συνολικό αριθμό των εμπλεκόμενων υπηρεσιών στις τρεις, εφόσον κάθε ανθρωποκτονία διαπράχθηκε σε διαφορετική περιοχή – ο φόνος του Άντονι Μπάτερφιλντ σημειώθηκε στο Σίλβερ Λέικ, το οποίο υπάγεται στην αστυνομία του Λος Άντζελες, ο φόνος της Ντανιέλ Λάντρι στο Δυτικό Χόλιγουντ, το οποίο υπάγεται στη δικαιοδοσία του γραφείου του σερίφη, και ο φόνος του Μαρκ Μακνίλ στη Μανχάταν Μπιτς, που υπάγεται στο τοπικό αστυνομικό τμήμα. Οι ντετέκτιβ στη σκηνή του εγκλήματος αρνήθηκαν να κάνουν δηλώσεις ως προς το εύρος της συνεργασίας των τριών υπηρεσιών.

Για περισσότερες πληροφορίες, παρακαλούμε ανατρέξτε στη σελίδα Β, στήλη 3

1

Τρίτη, 19 Δεκεμβρίου

ΤΟ ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ ήταν λιακάδα. Το Λος Άντζελες ήταν σκοτάδι. Το Λος Άντζελες ήταν το χρυσό όνειρο και η αθετημένη υπόσχεση. Ήταν αυτοκινητόδρομοι και μποτιλιαρίσματα, φάραγγια κι αιθαλομίχλη, αστέρια που είχαν ξεριζωθεί από τον ουρανό για να θαφτούν σε πεζοδρόμια. Ήταν επτά εκατομμύρια ψυχές που ονειρεύονταν το ίδιο όνειρο, περιπλανώμενοι, απατεώνες και διεφθαρμένοι πολιτικοί. Το Λος Άντζελες ήταν ο τόπος όπου έφτασαν οι λευκοί και είδαν πως δεν υπήρχε άλλη γη. Για τους αστυνομικούς ήταν ένα πεδίο μάχης, για τους κακοποιούς μια παιδική χαρά, για τους κατοίκους του Ουάτς μια «Κάτω Αλαμπάμα», ένα Μισισίπι με φοινικόδεντρα. Το Λος Άντζελες ήταν το μέρος όπου μπορούσες να οδηγείς ολημερίς και να μη φτάνεις ποτέ, μια πόλη που τη συνέδεαν και την τεμάχιζαν αυτοκινητόδρομοι οι οποίοι σφάδαζαν σαν ερπετά μέσα στη νύχτα. Μια πόλη που σε λεηλατούσε, ενώ ήταν και η ίδια λεηλατημένη. Το Λος Άντζελες πλούτιζε από τα αμυντικά συμβόλαια και από την παρόρμηση του θανάτου που οδηγούσε στον Ψυχρό Πόλεμο, αλλά ξεγελούσε τον κόσμο να πιστεύει πως ήταν χωμένο στον λαμπερό κόσμο του θεάματος. Το Λος Άντζελες ήταν το όμορφο ψέμα.

Ίσως γι' αυτόν τον λόγο να ένιωθε και η Κέρι Γκοντέ, όπως εκατομμύρια άλλοι, πως γνώριζε το Λος Άντζελες προτού καν

πατήσει το πόδι της εκεί. Αλλά όταν η πτήση που είχε κλείσει στην οικονομικότερη τιμή των εξήντα δολαρίων, με αναχώρηση από το Σποκέν, προσγειώθηκε στο Λος Άντζελες κι εκείνη αποβιβάστηκε από το αεροπλάνο, διαισθάνθηκε κάτι περισσότερο απ' όσα της είχαν πει οι τηλεοπτικές εκπομπές και τα περιοδικά. Διαισθάνθηκε ένα είδος τριβής στην ατμόσφαιρα, ένα είδος παραφροσύνης. Και κατάλαβε πως το ίδιο ένιωσαν και όλοι οι άλλοι επιβάτες. Το Λος Άντζελες ήταν νευρικό σαν τη Σαϊγκόν.

Η Κέρι πήρε τα μπαγκάζια της από τον ιμάντα, νοίκιασε ένα Όλντσμομπιλ Κάτλας από τα γραφεία της Hertz και οδήγησε μέχρι το μοτέλ που της είχε κλείσει το ταξιδιωτικό γραφείο. Βρισκόταν χωμένο ανάμεσα σε αποθήκες και μηχανουργεία, σε έναν αδιάφορο δρόμο του Κάλβερ Σίτι, λίγο έξω από τον αυτοκινητόδρομο 405. Σχεδιασμένο σε ινδιάνικο στιλ, είχε τσιμεντένια δωμάτια σε σχήμα αντίσκηνου, δίνοντας την εντύπωση πως ολόκληρη η φυλή των Σιου είχε κατασκηνώσει εκεί, στη σκιά του αυτοκινητόδρομου.

Η Κέρι έβγαλε τη στολή παραλλαγής, άπλωσε λίγη κρέμα για εγκαύματα στον λαιμό και στο ντεκολτέ της και κατάπιε δύο χάπια κωδεΐνης για να καταπραΰνει τον πόνο. Ύστερα φόρεσε ίσια παπούτσια, ένα παντελόνι κάπρι κι ένα βαμβακερό μακό που κόλλησε πάνω στην κρέμα. Παρότι υπήρχε τηλέφωνο στο δωμάτιο, προτίμησε να βγει και να χρησιμοποιήσει την τηλεφωνική συσκευή με κερματοδέκτη στην απέναντι πλευρά του δρόμου, για να καλέσει τον άνθρωπο για τον οποίο της είχαν μιλήσει τα φιλαράκια της στο Βιετνάμ. Εκείνος απάντησε, της είπε πού θα συναντιούνταν κι έκλεισε το τηλέφωνο. Η Κέρι άφησε το ακουστικό στη θέση του κι ένα κύμα φόβου τη διατέρασε. Μόλις τώρα συνειδητοποιούσε πως δεν ήταν διόλου σίγουρη αν μπορούσε να τον εμπιστευτεί.

Διέσχισε ξανά τον δρόμο για να επιστρέψει στο αντίσκηνό της και στάθηκε για μια στιγμή να χαζέψει τη γιγάντια διαφημιστική

πινακίδα που ορθωνόταν πάνω από το μοτέλ, κρύβοντας κατά ένα μέρος τον αυτοκινητόδρομο που βρυχιόταν πίσω της. Απεικόνιζε πορτοκαλεώνες και γεωτρύπανα, ειδυλλιακές παραλίες και αστραφτερούς αυτοκινητόδρομους, την επιγραφή του Χόλιγουντ και μια σειρά από κυματιστά, πράσινα βουνά. Ένα ζευγάρι διέσχιζε το τοπίο καβάλα σε άλογα, και παρότι φαίνονταν μόνο οι σιλουέτες τους, η Κέρι σχημάτισε την εντύπωση πως ήταν ευτυχισμένοι, εύποροι, ισορροπημένοι. Από κάτω φιγουράριζε το σλόγκαν της πόλης: *Τα πάντα βρίσκουν μια θέση στο Λος Άντζελες!*

Μια νταλικά πέρασε με θόρυβο, κάνοντας την ταμπέλα να κροταλίσει.

Όταν βρέθηκε ξανά στο δωμάτιό της, άδειασε τον στρατιωτικό σάκο της και τον μετέφερε στο αυτοκίνητο. Έβγαλε τον οδικό χάρτη του Λος Άντζελες από το ντουλαπάκι και βρήκε το σημείο όπου έπρεπε να πάει.

Πήρε τον 405 με κατεύθυνση βόρεια. Έβλεπε τα φώτα της πόλης να περνάνε έξω από το παράθυρό της τρεμοφέγγοντας, το φεγγάρι που λουζόταν σε μια υπόλευκη λάμψη. Εκείνη η ανατριχίλα ήταν αισθητή ξανά στην ατμόσφαιρα, ο πυρετώδης άνεμος. Για μια στιγμή νόμισε πως έβλεπε κόκκους άμμου να σκίζουν τη νύχτα, διαγράφοντας φωτεινές τροχιές μέσα στο σκοτάδι.

Ακολούθησε το Σεπούλβεδα Πας, που την έβγαλε από την άλλη πλευρά των βουνών, κι ύστερα έστριψε ανατολικά κι έφτασε στο σημείο της συνάντησης, το πάρκινγκ του Μπιγκ Ντόνατ Ντράιβ Ιν, στη γωνία της Κέστερ Άβενιου με τη Σέρμαν Γουέι. Το μέρος ήταν έρημο, μια αχανής, ασφάλτινη επιφάνεια που διακοπτόταν μόνο από το κτίριο στο κέντρο της. Την τάρτα του στόλιζε ένα γιγάντιο, τοιμεντένιο ντόνατ. Η Κέρι έριξε μια ματιά στο ρολόι της. Είχε φτάσει νωρίς.

Πάρκαρε και περίμενε. Ήταν αγχωμένη. Ήνωθε την κρέμα για τα εγκαύματα να κολλάει πάνω της και να της δίνει τοιμηματάκια, κι αυτή η αίσθηση έφερε ξανά στον νου της τις εφιαλτικές εικόνες της πύρινης λαίλαπας, πριν από τόσες εβδομάδες. Τράβηξε το μακό της κι ένωσε το δέρμα της να ξεφλουδίζει και να τσουίζει. Περιεργάστηκε τον χώρο γύρω της με αμηχανία και αναρωτήθηκε αν έδειχνε ύποπτη.

Το βλέμμα της στάθηκε στο γιγάντιο, τοιμεντένιο ντόνατ στην ταράτσα του κτιρίου. Η τρύπα στο κέντρο του αποκάλυπτε ένα στρογγυλό κομμάτι νύχτας, που η φωτορύπανση και η ατμοσφαιρική ρύπανση της είχαν κλέψει τα αστέρια. Η Κέρι κοίταζε τον τοιμεντένιο κύκλο της ανυπαρξίας και αναρωτιόταν τι εικόνες έχανε εκείνη τη στιγμή. Κάπου πίσω από την αιθαλομίχλη, οι αστερισμοί συνέχιζαν την ατέρμονη περιστροφή τους γύρω από τον Πολικό Αστέρα, τα νεφελώματα λαμπύριζαν, οι κομήτες έσκιζαν το αδιαπέραστο σκοτάδι.

Άναψε το ραδιόφωνο και άρχισε να ψάχνει σταθμό, μέχρι που ένα τραγούδι κατάφερε να αναδυθεί μέσα από τα παράσιτα –«Alone Together», του Τσεντ Μπέικερ–, μια αργή, θλιμμένη τζαζ μελωδία που συνήθιζε να ακούει ο πατέρας της στο παλιό σπίτι τους στο Γκουέινταν, τότε που η Κέρι και ο Στίβι ήταν παιδιά, προτού τους εγκαταλείψει η μητέρα τους και ο πατέρας τους κατέβει τρεκλίζοντας στον βάλτο και τινάξει τα μυαλά του στον αέρα με μια καραμπίνα. Αμέσως μετά, η Κέρι και ο Στίβι απομακρύνθηκαν αναγκαστικά από το πατρικό τους και ξεκίνησαν μια μακριά κι επώδυνη πορεία στα κέντρα φιλοξενίας ανηλίκων και στα ορφανοτροφεία της ενορίας Βερμίλιον, στη Λουιζιάνα.

Και τώρα ο Στίβι είχε εξαφανιστεί. Τον είχε αρπάξει το σκοτάδι που αιωρούνταν πάνω από αυτή την αλλόκοτη, απέραντη πόλη. Ο τελευταίος εν ζωή συγγενής της, εκείνος που την είχε συνοδεύσει μέχρι την Κόλαση και πίσω.

Ο Τσεντ Μπέικερ ολοκλήρωσε το τραγούδι με έναν ψίθυρο,

αλλά οι γλυφές αναμνήσεις της Λουιζιάνα πλημμύρισαν τον νου της Κέρι, παφλάζοντας με την αδιάκοπη ραθυμία των ρευμάτων του βάλτου. Ακόμα μία φορά πίστεψε πως έβλεπε κόκκους άμμου να στροβιλίζονται στην άσφαλο και να δημιουργούν φευγαλέες, λαμπερές σπείρες.

Ένα Λίνκολν Κοντινένταλ μπήκε στο πάρκινγκ. Κατάμαυρο, με ασημί λεπτομέρειες, γλιστρούσε σαν καρχαρίας. Η Κέρι ένωσε το στήθος της να σφίγγεται. Το Κοντινένταλ τσούλησε αργά, έστριψε. Η χαμηλή δέσμη των προβολέων του σάρωσε το έδαφος. Εκείνη σήκωσε επιφυλακτικά το χέρι. Το αυτοκίνητο σταμάτησε δίπλα της. Ένας άντρας κατέβηκε κι έβγαλε έναν σάκο από το πορτμπαγκάζ. Ύστερα έκανε τον γύρο και χώθηκε στο αυτοκίνητο της Κέρι, στη θέση του συνοδηγού.

Ήταν Ιάπωνας ή Κορεάτης, μάλλον. Φορούσε γαλάζιο κοστούμι με ροζ γαρίφαλο στο πέτο, είχε χωρίστρα στο πλάι και τα μαλλιά του ήταν περασμένα με μπριγιαντίνη, που μύριζε περίπου όπως η κρέμα της για τα εγκαύματα. Τα χαρακτηριστικά του ήταν γωνιώδη, αυστηρά, σαν να είχαν σμιλευτεί με σκαρπέλο.

Η Κέρι τον χαιρέτησε με ένα νεύμα του κεφαλιού, προσπαθώντας να κρύψει τη νευρικότητά της. Εκείνος ανταπέδωσε κι έριξε μια φευγαλέα ματιά στις ουλές στο πρόσωπό της, ξαφνιασμένος με την εμφάνισή της. Πόσο συχνά πουλούσε τηνπραμάτεια του σε παραμορφωμένες γυναίκες που δεν είχαν πατήσει τα τριάντα;

«Το βρήκες εύκολα;» τη ρώτησε.

«Ναι».

Η Κέρι έριξε μια ματιά ολόγυρα στο πάρκινγκ και αναρωτήθηκε για ποιο λόγο της είχε ζητήσει να συναντηθούν εκεί. Έκαναν μπαμ από μακριά.

«Γνωρίζω τους ιδιοκτήτες», είπε ο άντρας, σαν να διάβασε τις σκέψεις της. «Και τα ντόνατ εδώ είναι καλά».

Άνοιξε τον σάκο του, έβγαλε ένα τριανταοχτάρι Κολτ με

πλαίσιο αλουμινίου, μια επαναληπτική καραμπίνα Ίθακα, μοντέλο κατασκευασμένο ειδικά για την αστυνομία, κάμποσα κουτιά με σφαίρες. Η Κέρι έλεγξε τα όπλα για να βεβαιωθεί πως είχαν σβηστεί οι σειριακοί αριθμοί τους και παρατήρησε πως το στόχαστρο του Κολτ είχε λιμαριστεί. Πέρασε το χέρι της πάνω από την αστραφτερή μαύρη κάννη της καραμπίνας. Σκέφτηκε φευγαλέα τον πατέρα της, είδε το σώμα του να επιπλέει στον βάλτο. Μετέφερε τα πάντα στον στρατιωτικό σάκο της.

«Έχεις και τα υπόλοιπα;» ρώτησε.

Ο άντρας κατένευσε. Ανασκάλεψε το περιεχόμενο του σακου του κι έβγαλε δύο μπουκαλάκια με αρκετά χάπια Dilaudid, που θα τη βοηθούσαν να κρατάει υπό έλεγχο τον πόνο κατά τη διάρκεια της παραμονής της εκεί.

«Ευχαριστώ», του είπε.

«Ό,τι άλλο θες, μπορώ να σου το βρω. Χόρτο, LSD, κόκα, πρέζα, μπάφους, ηρεμιστικά, μεθαμφεταμίνες, STP, MDA».

«Αυτά μόνο, ευχαριστώ. Τι σου χρωστάω;»

Για τούτη τη στιγμή ανησυχούσε, αλλά τώρα που τον είχε συναντήσει, ήξερε πως δεν θα προσπαθούσε να τη ληστέψει, ή να της κάνει κάτι χειρότερο.

Της έδωσε τιμή. Ήταν σχεδόν τα μισά από τα χρήματα που είχε φέρει μαζί της, αλλά έβγαλε το πορτοφόλι της και πλήρωσε χωρίς παζάρια. Εκείνος κούνησε το κεφάλι για να την ευχαριστήσει.

«Λοιπόν, καλύτερα να πηγαίνω τώρα», της είπε και άνοιξε την πόρτα. «Αν χρειαστείς τίποτε άλλο, πάρε τηλέφωνο. Κι έχε τον νου σου, υπάρχει ένας δολοφόνος που κυκλοφορεί ελεύθερος».

Η Κέρι συνοφρυώθηκε, αλλά ο άντρας δεν έκανε τον κόπο να της εξηγήσει.

2

ΕΝΑΣ ΞΗΡΟΣ ΚΑΙ ΖΕΣΤΟΣ άνεμος σάρωνε την πόλη το βράδυ εκείνο. Άνεμος της ερήμου. Ξεκινούσε από τη Μοχάβι, ανατολικά του Λος Άντζελες, και φούσκωνε ορμητικός, παρασύροντας μόρια σκόνης και θετικά ιόντα. Ξεχυνόταν από τις βουνοκορφές και κατρακυλούσε στις απέραντες, ασφάλτινες πεδιάδες της πόλης, για να τις φορτώσει με άμμο και με πνιγηρή, ανυπόφορη ζέστη. Τα ποσοστά εγκληματικότητας εκτινάσσονταν. Το ίδιο και οι αυτοκτονίες. Το Λος Άντζελες ισορροπούσε στην κόψη του ξυραφιού.

Η ίδια ατμόσφαιρα επικρατούσε στο Φοξ Χιλς, στους μοναχικούς δρόμους του, στη βεράντα του σπιτιού όπου η Άιντα Γιανγκ καθόταν μπροστά από ένα ετοιμόρροπο, πτυσσόμενο τραπέζι και πάλευε με τα απομνημονεύματά της, σκυμμένη πάνω από μια γραφομηχανή Ρέμινγκτον. Η συγγραφή ήταν ιδιαίτερα ζόρικη εκείνο το βράδυ, και η Άιντα ήξερε πως γι' αυτό έφταιγε ο άνεμος. Είχε διαισθανθεί την παρουσία του προτού καν τον ακούσει να λυσομανάει στον δρόμο, όταν ακόμα δεν είχαν αρχίσει να ουρλιάζουν τα κογιότ, όταν ακόμα οι μακρινοί λόφοι δεν είχαν αρχίσει να λαμπυρίζουν, επειδή, εκτός όλων των άλλων, αυτός ο αέρας της ερήμου πύρωνε τους θαμνότοπους, που λαμπάδιαζαν.

Η Άιντα ήξερε. Είχε βρεθεί στην πόλη το '57, τότε που ο

άνεμος φυσούσε δεκατέσσερις ολόκληρες μέρες, φτάνοντας σε επίπεδα τυφώνα, και η κυκλοφορία στους δρόμους είχε απαγορευτεί. Και είχε βρεθεί στην πόλη ξανά το '61 και το '64, τότε που οι πυρκαγιές είχαν καταστρέψει το Μπελ Αιρ και τη Σάντα Μπάρμπαρα. Μόλις την προηγούμενη χρονιά, δώδεκα άνθρωποι είχαν χάσει τη ζωή τους παλεύοντας να σβήσουν τις φωτιές που σάρωναν τα βουνά Σαν Γκάμπριελ.

Απόψε στην πόλη θα σιγόβραζε η βία. Και στη βεράντα της Άιντα, στο Φοξ Χιλς, ο άνεμος καμπύλωνε το χαρτί κι έκανε το μελάνι να στεγνώνει. Σκέφτηκε να σταματήσει το γράψιμο και να πάει για ύπνο, αλλά ο αέρας της ερήμου τής έφερνε ανησυχία και δυσκόλευε την ανάσα της.

Μπήκε στο σπíti για να βάλει ένα ποτήρι ούισκι κι επέστρεψε στη βεράντα. Πέρα μακριά είδε τους προβολείς ενός αυτοκινήτου που έστριβε προς τη Σεπούλβεδα Μπούλβαρντ. Οι χαμηλές δέσμες διέγραφαν την πορεία του μέσα στη νύχτα και κατευθύνονταν προς το μέρος της. Κάτι τέτοιες βραδιές άλλοτε, όταν η πόλη ασφυκτιούσε από τη μοχθηρία του ανέμου, η Άιντα το θεωρούσε αναμενόμενο πως θα την καλούσαν στην καρδιά του σφαγείου, σε μια σκηνή ανείπωτης βίας. Τώρα, όμως, άλλοι είχαν καθήκον να καταπιάνονται με τις αιματοχυσίες. Το μόνο που μπορούσε να κάνει εκείνη ήταν να περιμένει μέχρι να περάσει όλο αυτό.

Συνέχισε να παρατηρεί τους προβολείς που μια έλαμπαν και μια χάνονταν, μέχρι που εξαφανίστηκαν για μία ακόμα φορά στο σκοτάδι. Η Άιντα κάθισε στην κουνιστή καρέκλα της δίπλα στην εξώπορτα, έγειρε προς το τραπεζάκι και άναψε το ραδιόφωνο. Ήταν συντονισμένο σε έναν σταθμό τζαζ κι έπαιζε ένα τραγούδι που της ήταν γνωστό – «Alone Together», του Τσετ Μπέικερ. Ένα μελαγχολικό τραγούδι που μιλούσε για βροχερές μέρες, για δωμάτια ξενοδοχείων και για οδύνη. Δυνάμωσε την ένταση, άκουσε τον όμορφο, στοιχειωμένο ήχο της τρομπέτας

και αναρωτήθηκε τι να είχε συμβεί στον όμορφο, στοιχειωμένο άντρα που έπαιζε αυτό το όργανο πριν από τόσα χρόνια. Αν ήταν ακόμα ζωντανός, αν είχε βρει παρηγοριά, αν είχε πάρει τον κατήφορο, όπως τόσοι και τόσοι μουσικοί της τζαζ.

Οι προβολείς του αυτοκινήτου ξαναφάνηκαν, δύο φωτεινά στίγματα που κατέβαιναν από ψηλά. Βρίσκονταν ακόμα αρκετά τετράγωνα μακριά, αλλά κατευθύνονταν καταπάνω της. Η Άιντα έφερε στον νου της το ρεβόλβερ που είχε κρυμμένο στο σπίτι. Φαντάστηκε το βάρος του στο χέρι της, τις αυλακώσεις στη λαβή, που ταίριαζαν απόλυτα στα δάχτυλά της. Ύστερα αναρωτήθηκε για ποιο λόγο ήταν τόσο νευρική. Μπορεί να έφταιγε ο άνεμος, μπορεί να έφταιγε ο φονιάς που διέσχισε το Λος Άντζελες μακελεύοντας, αναγκάζοντας ολόκληρη την πόλη να κάθεται σε αναμμένα κάρβουνα, κι αυτό πολύ προτού αρχίσει να φυσάει ο αέρας της ερήμου. Η Άιντα ήξερε καλά τι σήμαινε φόβος, τον είχε ζήσει στο πετσί της πριν από δεκαετίες, στη Νέα Ορλεάνη.

Από τη συνταξιοδότησή της και μετά συλλογιζόταν ολοένα περισσότερο τη γενέτειρά της. Ίσως επειδή έγραφε τα απομνημονεύματά της, αν και αυτή την εποχή, όπου και να κοίταζε, αντίκριζε τη Νέα Ορλεάνη – στους αγρούς, στα σοκάκια, στη σκόνη στο πλάι του δρόμου. Η μία πόλη πλάκωνε την άλλη. Μέχρι που έπιασε να γεμίζει το τοπίο με χαρακτήρες από τους θρύλους της Λουιζιάνα που είχε ακούσει όταν ήταν παιδί: τους μυστηριώδεις σκελετούς με τα ημίψηλα και τα φράκα, τον πειρατή Ζαν Λαφίτ, τους Άντρες με τις Βελόνες, τους λυκάνθρωπους, τον μονόχειρα Μπρα Κουπέ και τη συμμορία του από φυγάδες σκλάβους, που έκαναν επιθέσεις στις φυτείες και δεν τους άγγιζε ο θάνατος. Τους φαντάστηκε να ελίσσονται ανάμεσα από τις σκιές, να κρύβονται πίσω από σκουπιδοτενεκέδες, κάτω από αυτοκινητόδρομους, να διασχίζουν με μεγάλες δρασκελιές έρημα πάρκινγκ λουσμένα σε φώτα νέον.

Αυτό ήταν το πρόβλημα με τα απομνημονεύματα. Ο χρόνος συμπυκνωνόταν. Οι αναμνήσεις στάλαζαν αργά. Είχε πιστέψει πως το γράψιμο θα τη βοηθούσε να εκλογικεύσει τις καταστάσεις, να φωτίσει το μονοπάτι που είχε πάρει η ζωή της, αλλά, αντί γι' αυτό, τώρα αναρωπιόταν πιο έντονα από ποτέ πώς στην ευχή είχε καταλήξει εκεί όπου είχε καταλήξει.

Το τραγούδι έσβησε, αφήνοντας στη θέση του παράσιτα. Ο εκφωνητής άρχισε να φλυαρεί με αργόσυρτη φωνή, όπως ταίριαζε στο προχωρημένο της νύχτας. Η Άιντα άπλωσε το χέρι στο τραπεζάκι για την ταμπακιέρα της, τη βρήκε, άναψε ένα τσιγάρο.

Οι χαμηλές δέσμες πρόβαλαν ξανά, ιχνηλατώντας, γυροφέρνοντας. Έσκισαν σαν δρεπάνια το σκοτάδι στο τέρμα του δρόμου. Η Άιντα ήταν έτοιμη να σηκωθεί για να πάρει το ρεβόλβερ της, όταν είδε πως οι προβολείς ανήκαν σε ένα περιπολικό της αστυνομίας του Λος Άντζελες. Ήπιε ακόμα μια γουλιά ουίσκι, τράβηξε ακόμα μια ρουφηξιά από το τσιγάρο της. Το περιπολικό σταμάτησε ακριβώς μπροστά στο σπίτι της. Μια αστυνομικίνα βγήκε. Νέα, λευκή, κοκκινομάλλα, με λίγα παραπάνω κιλά στους γοφούς. Φόρεσε το πληθικό της, το ίσιωσε, διέκρινε την Άιντα στους ίσιους της βεράντας. Χαμογέλασε και πήρε να ανηφορίζει το μονοπάτι του κήπου.

«Καλησπέρα, κυρία. Ψάχνω την Άιντα Γιανγκ».

«Τη βρήκες».

Η αστυνομικίνα κούνησε το κεφάλι.

«Με στέλνει ο ντετέκτιβ Φάινμπεργκ».

«Τον γνωρίζω».

Ο Φάινμπεργκ ήταν ντετέκτιβ στο Τμήμα Ανθρωποκτονιών της αστυνομίας του Λος Άντζελες. Χαρισματικός ερευνητής, δεν χρησιμοποιούσε ποτέ τον πραγματισμό ως δικαιολογία για προχειρότητες. Η Άιντα κάποτε τον είχε προσλάβει στο γραφείο της, προς τα τέλη της δεκαετίας του '40, κι έκτοτε βοηθούσαν ο ένας τον άλλο, όποτε υπήρχε ανάγκη.

«Έχουμε μια ανθρωποκτονία, κυρία. Στο μοτέλ Λα Πλάγια στο Σαν Πέδρο. Ο ντετέκτιβ ζήτησε να παραστείτε».

Η Άιντα συνοφρυώθηκε. Στα τόσα χρόνια της φιλίας τους, ο Φάινμπεργκ δεν την είχε καλέσει ποτέ σε σκηνή εγκλήματος.

«Για ποιο λόγο;» ρώτησε.

«Είναι κάπως περίπλοκο, κυρία».

«Ποιο είναι το θύμα;»

«Ακόμα δεν έχουμε οριστική αναγνώριση».

«Τότε, λοιπόν, εφόσον δεν είναι κάποιος γνωστός συνεργάτης μου, για ποιο λόγο θέλει ο ντετέκτιβ να παραστώ στη σκηνή του εγκλήματος;»

«Όπως είπα και προηγουμένως, το ζήτημα είναι κάπως περίπλοκο, κυρία».

Η Άιντα περιεργάστηκε την αστυνομικήνα. Ήταν κοπελίτσα, αβέβαιη για τον εαυτό της, αναστατωμένη από το σκοτάδι, από την ήσυχη γειτονιά, από τη δύστροπη γριά που την ανέκρινε. Όλο αυτό γύρισε την Άιντα δεκαετίες πίσω, τότε που ήταν παιδί και διάβαζε πολλά αστυνομικά της κακιάς ώρας, με το όνειρο να μπει στην αστυνομία, χωρίς να αντιλαμβάνεται πως δεν είχε καμία πιθανότητα· πρώτον, εξαιτίας της ράτσας της και, δεύτερον, εξαιτίας του φύλου της. Αυτή η αφέλεια την έφερνε σε αμηχανία για χρόνια. Έπρεπε να φτάσει στη μέση ηλικία για να νιώθει περήφανη. Πώς θα ήταν η ζωή της, άραγε, αν είχε τις ίδιες ευκαιρίες με αυτή την αστυνομικήνα; Θα είχε καταφέρει να επιβιώσει;

«Σταμάτα να με αποκαλείς “κυρία”», είπε τελικά. «Είμαι μια συνταξιούχος εξήντα εφτά χρόνων, με ένα ποτήρι ούισκι στο χέρι. Είναι οχτώ και μισή, βράδυ Τρίτης, και φυσάει αέρας από την έρημο. Αν θέλεις να ξεκουνηθώ από τη βεράντα μου, θα πρέπει να μου πεις κάτι παραπάνω από το “είναι κάπως περίπλοκο”».

Η Άιντα κοίταξε επίμονα την αστυνομικήνα. Το ραδιόφωνο

έπαιζε τα πρώτα μέτρα μιας μπόσα νόβα. Ο άνεμος σφύριζε γύρω τους.

Η κοπέλα άφησε έναν αναστεναγμό, σαν να είχε απελευθερωθεί κάποια εσωτερική πίεση.

«Το όνομα και η διεύθυνσή σας βρέθηκαν σε ένα χαρτί στη σκηνή του εγκλήματος», είπε. «Στην κατοχή του θύματος».

Η Άιντα ένωσε την καρδιά της να αναπηδάει σαν βότσαλο στην επιφάνεια του νερού, στέλνοντας ρίγη στον κορμό της.

«Ο ντετέκτιβ Φάινμπεργκ ελπίζει πως θα μπορέσετε να μας βοηθήσετε να αναγνωρίσουμε το θύμα», εξήγησε η αστυνομικά.

«Το θύμα είναι γυναίκα;»

Η αστυνομικά συνοφρυώθηκε, ύστερα κατένευσε.

«Ακόμα ένας φόνος του Νυχτερινού Εκτελεστή;» ρώτησε η Άιντα.

«Όχι. Μοιάζει περισσότερο με εκτέλεση του Συνδικάτου».

Κι άλλα ρίγη φόβου. Οι εκτελέσεις γυναικών από το Συνδικάτο ήταν κάτι ανήκουστο. Σχεδόν. Κάποιο λεπτεπίλεπτο νήμα είχε ξετυλιχτεί στον λαβύρινθο της πόλης, από τον φόνο στο δωμάτιο ενός μοτέλ μέχρι το κατώφλι της Άιντα. Αν έκανε τη χάρη στον Φάινμπεργκ, θα έπρεπε να βγει στους δρόμους, στη βία και στο σκοτάδι που σιγόβραζε. Αλλά αυτό που πραγματικά ανησυχούσε την Άιντα ήταν η προοπτική να εμπλακεί σε μία ακόμα έρευνα. Και είχε ορκιστεί να μην το κάνει ξανά.

«Κυρία;» είπε η αστυνομικά.

Η Άιντα δίστασε.

Κάπου μακριά, ένα σκυλί γάβγισε, μια στήλη καπνού υψώθηκε και ο αέρας μούγκρισε, λαχταρώντας να επιστρέψει στην έρημο.

3

ΤΟ ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ ήταν η γη της ηρωϊνης, το όνειρο του πρεζάκια, μια πόλη στην αγκαλιά του Ειρηνικού – ατέλειωτα καλοκαίρια, βράδια φορτωμένα με ευωδιές, ένα κύμα από φώτα που πλημμύριζε τις κοιλάδες κάθε σούρουπο και λίμναζε στους πρόποδες των λόφων σαν αστρική παλίρροια. Ακόμα και στις καλύτερες στιγμές, έκανε τον Ντάντε να λαχταράει την πρέζα. Αλλά τα πράγματα γίνονταν πολύ χειρότερα όταν φυσούσε ο αέρας της ερήμου. Οι παλιοί πειρασμοί τον τσιγκλούσαν άγρια, ο ίσκιος του δράκου περνούσε πλάι του, παρασυρμένος από την αύρα. Ο Ντάντε είχε μείνει καθαρός επί σαράντα χρόνια, αλλά κάτι τέτοιες μοναχικές, ανήσυχες νύχτες, αυτό το διάστημα έμοιαζε με σαράντα λεπτά.

Το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να προσπαθήσει να ξεφύγει, στους αυτοκινητόδρομους, μέσα στο κατακόκκινο Θάντερμπερντ με τις γραμμές στο χρώμα του υδράργυρου, ενώ η πόλη περνούσε δίπλα του ουρλιάζοντας. Το Λος Άντζελες αστραποβόλούσε με τη μοναδική του γεωμετρία, με τις σκιές του, το πλέγμα του, τα ποτάμια του από φως. Ανάμεσα στις λάμπεις, όμως, караδοκούσε κάθε λογής ασχήμια: μαχαιροβγάλτες που παραμόνευαν, απατεώνες που έστηναν κομπίνες, κογιότ που παραφύλαγαν και ούρλιαζαν ανάμεσα σε σκουπιδοτενεκέδες. Και όλοι ονειρεύονταν το μεγάλο όνειρο, ο πυρετός

τους ανέβαινε από τον αέρα της ερήμου, που στροβιλιζόταν σκορπίζοντας άμμο και παραφροσύνη.

Ο Ντάντε οδηγούσε το Θάντερμπερντ ανάμεσα απ' όλα αυτά και παρατηρούσε, γεμμένος πίσω στο κάθισμά του, τις θεόρατες πινακίδες που περνούσαν ψιθυρίζοντας πάνω από το κεφάλι του – Μπέβερλι Χιλς, Μαρ Βίστα, Σάντα Μόνικα. Άλλα αυτοκίνητα γλιστρούσαν δίπλα του με ταχύτητα, και ο δράκος ακολουθούσε κολλητά, ελισσόμενος σαν φάντασμα ανάμεσα στην κίνηση. Στον Βορρά ορθώνονταν απειλητικά τα βουνά, ενώ δεξιά και αριστερά του περνούσαν φευγαλέα φοινικόδεντρα και σπίτια με παράθυρα φωτισμένα από την απαλή λάμψη των τηλεοράσεων, σπίτια με ενοίκους πολύ πιο έξυπνους από τον ίδιο, που είχαν γλιτώσει την ανεμοδούρα μένοντας μέσα.

Δεν ήταν μόνο ο αέρας της ερήμου που τον είχε βγάλει στους δρόμους εκείνο το βράδυ. Είχε ραντεβού με τον Νικ Λικάτα, τον επικεφαλής του υποκόσμου του Λος Άντζελες, που πρόσφατα είχε αναλάβει την αρχηγία. Το τηλεφώνημα είχε γίνει το ίδιο απόγευμα στην αποθήκη, και από εκείνη τη στιγμή ο Ντάντε ήταν στην πρίζα. Τον παλιό καιρό θα ήξερε τι σήμαινε αυτό το κάλεσμα. Μια δουλειά. Να εξαφανίσει τα στοιχεία από μια σκηνή εγκλήματος, να αναζητήσει προϊόντα, αποδείξεις, γκάνγκστερ που την είχαν κοπανήσει, να κάνει τον διαιτητή στους καβγάδες κάποιων θερμοκέφαλων που απειλούσαν να ξεκινήσουν πόλεμο. Ο Ντάντε είχε ταλέντο σε όλα αυτά. Διέθετε μυαλό και μια καθισχυαστική φινέτσα που έλειπε από τους περισσότερους μαφιόζους. Ήταν ένας από εκείνους τους σπάνιους άντρες που μπορούσαν να εκτονώσουν μια κατάσταση με ένα χαμόγελο.

Μόνο που ο Ντάντε κόντευε τα εβδομήντα πλέον και δεν είχε αναλάβει ούτε μία δουλειά εδώ και μήνες, από τότε που είχε αφήσει να διαρρεύσει πως έβγαινε στη σύνταξη. Έμενε μόνο μία εβδομάδα μέχρι να κλείσει η συμφωνία για τον αμπελώνα,

κι ύστερα θα εγκατέλειπε για πάντα την πόλη. Τι είδους δουλειά θα μπορούσε να έχει ο Λικάτα για έναν ξοφλημένο, γερασμένο μεσολαβητή όπως ο Ντάντε;

Τον περασμένο Αύγουστο, όταν πέθανε το παλιό αφεντικό, ο Νικ Λικάτα ανέλαβε τον έλεγχο, παρά τις αντιρρήσεις εκείνων που πίστευαν πως τη θέση δικαιούνταν ο Τζακ Ντράνια Τζούνιορ. Τώρα κυκλοφορούσαν φήμες πως το Συνδικάτο κόντευε να διασπαστεί. Και τα συνδικάτα, όπως τα άτομα, διασπώνται καίγοντας τα πάντα ολόγυρά τους. Ο Ντάντε σκεφτόταν να φύγει από την πόλη εγκαίρως, για να αποφύγει τις επιπτώσεις. Τώρα αναρωτιόταν μήπως είχε αργήσει κατά μία εβδομάδα.

Άναψε ένα Λάκι και πάτησε γκάζι. Το Θάντερμπερντ διέσχισε βρυχώμενο τη σήραγγα κάτω από τις πλαγιές και βγήκε στον αυτοκινητόδρομο Πασίφικ Κόουστ. Ο ωκεανός απλωνόταν στα αριστερά του γυάλινος και ασάλετος, διαποτισμένος από την απόκοσμη σιγαλιά που έπεφτε μόνο όταν φυσούσε ο αέρας της ερήμου.

Στη στροφή για τη Σοτάκουα Μπούλβαρντ μπλοκαρίστηκε στην κίνηση κι ενώθηκε με την ουρά του κομήτη που δημιουργούσαν τα πίσω φώτα των αυτοκινήτων με κατεύθυνση το Παλισέιντς. Έριξε μια ματιά στο ρολόι του. Είχε φύγει από την αποθήκη νωρίς για να οδηγήσει με το πάσο του, καθαρίζοντας το μυαλό του με αυτοκινητόδρομους και καυσάερια. Τώρα ήθελε να ξεμπερδεύει.

Άναψε το ραδιόφωνο του Θάντερμπερντ και βρήκε έναν σταθμό που έπαιζε τζαζ. Τζαζ της Δυτικής Ακτής. Ένα αργό τραγούδι για τη μοναξιά, που του θύμιζε κάτι. Η μελωδία κοφτερή σαν νυστέρι, κι όμως απίστευτα ζεστή. Στράφηκε να κοιτάξει ακόμα μία φορά τον ωκεανό, και μια ιστορία που είχε ακούσει πριν από χρόνια αναδύθηκε στον νου του: μια ιστορία για τους Ινδιάνους που πηδούσαν από τα βράχια στο νερό όποτε φυσούσε ο αέρας της ερήμου, για να γλιτώσουν από την τρέλα

που τους έφερνε. Ο Ντάντε μάντευε πως ήταν παραμύθι. Είχε ακούσει αρκετές ιστορίες για Ινδιάνους ώστε να θεωρεί πως οι περισσότερες είχαν επινοηθεί από λευκούς, για να τις ακούσουν λευκοί. Δες και οι Ινδιάνοι ήταν χρήσιμοι μόνο σαν ένα είδος παραμορφωτικού καθρέφτη, με την αλλόκοτη αντανάκλασή τους να επιβεβαιώνει την ορθότητα των πράξεων εκείνων που τους είχαν εκτοπίσει. Παρ' όλα αυτά, η ιστορία είχε κάτι που άρεσε στον Ντάντε, ένα κράμα μοιρολατρίας κι ελεύθερης βούλησης.

Το τραγούδι στο ραδιόφωνο έφτασε στο τέλος του.

«Κι αυτό ήταν το “Alone Together”», ανακοίνωσε ο εκφωνητής με φωνή ζεστή σαν ούισκι. «Από τον ένα και μοναδικό Τσεντ Μπέικερ».

Και τότε ο Ντάντε θυμήθηκε. Ο Τσεντ Μπέικερ. Η μεγάλη λευκή ελπίδα της τζαζ. Ο νεαρός με την ομορφιά του Τζέιμς Ντιν και το ταλέντο του Μάιλς Ντέιβις. Αυτός που προοριζόταν να κατακτήσει τον κόσμο τη δεκαετία του '50. Τι είχε απογίνει; Άραγε ήταν ακόμα ζωντανός; Ο Ντάντε θυμόταν τα άρθρα των εφημερίδων εκείνης της εποχής. Συλλήψεις για κατοχή ηρωίνης, ιταλικές φυλακές, απέλαση, το σκάνδαλο με μια πριγκίπισσα. Άραγε ο Μπέικερ είχε καταφέρει να ξεφύγει από την πρέζα, όπως είχε κάνει ο Ντάντε; Ή τον είχε τραβήξει προς τα κάτω το ρεύμα;

Το κουβάρι ξεμπλέχτηκε και ο Ντάντε κατευθύνθηκε προς τους λόφους, ακολουθώντας τον δρόμο που ξετυλιγόταν σαν κορδέλα μέσα στο σκοτάδι. Πέρασε μπροστά από σπίτια χτισμένα σε πασσάλους και συστάδες από ευκάλυπτους και γιούγκες. Τη μια στιγμή η πόλη απλωνόταν κάτω από τα πόδια του και την επόμενη στιγμή, παίρνοντας μια κλειστή στροφή, η πόλη εξαφανιζόταν κι έδινε τη θέση της στη θέα του ωκεανού, που λαμπύριζε κάτω από το φεγγαρόφωτο.

Πλησιάζοντας στον προορισμό του, παρατήρησε μια σειρά από παρκαρισμένα αυτοκίνητα στο πλάι του δρόμου, κολλητά

το ένα με το άλλο, προφυλακτήρας με προφυλακτήρα, κατά μήκος του γκρεμού, ισορροπώντας επικίνδυνα στο χείλος του. Ο Ντάντε βρήκε μια άδεια θέση παρακάτω, πάρκαρα και περπάτησε προς την έπαυλη. Υπήρχε φωτοανιχνευτής δίπλα στην είσοδο και η καγκελόπορτα άνοιξε αυτόματα όταν πλησίασε.

Ο Ντάντε σταμάτησε κι έμεινε να τη χαζεύει που κυλούσε προς τα πίσω. Από την άλλη πλευρά της απλωνόταν ο τεράστιος κήπος με τα καλοποτισμένα παρτέρια του, τους φοίνικες και τα μονοπάτια που διακλαδίζονταν προς κάθε κατεύθυνση. Άνθρωποι ήταν ξαπλωμένοι στο γρασίδι, ήδη μεθυσμένοι και κεφάτοι. Όχι το είδος των καλεσμένων που θα περίμενες να δεις σε μια μάζωξη της Μαφίας. Τούτοι ήταν νέοι και όμορφοι, μοδάτοι, τρελαμένοι με το στιλ. Ο Ντάντε αναρωτήθηκε μήπως είχε λάθος διεύθυνση, αλλά μάλλον όχι.

Πίσω από τον κήπο βρισκόταν το σπίτι, ένα εκτενές, τετραγωνισμένο κτίσμα του 1950, με καθαρές, επιθετικές γραμμές, θεόρατα παράθυρα κι εκτυφλωτικά λευκά μωσαϊκά στους τοίχους, θαρρείς και ο αρχιτέκτονας δεν είχε καταλήξει αν αυτό που έχπιζε ήταν ιταλική βίλα ή γκαλερί. Και κάπου μέσα σε αυτόν τον πρωτόγνωρο μοντερνισμό βρισκόταν ο Νικ Λικάτα, μια κλίκα από αδίστακτους γκάνγκστερ, η μοίρα του Ντάντε. Προσπάθησε να ξεχάσει τους Ινδιάνους που πηδούσαν στον Ειρηνικό. Άναψε ακόμα ένα Λάκι και ξεκίνησε για τη μάχη.